

OVERLEVINGSDRANG

Wanneer alles te veel wordt, blijkt samen lachen soms de sterkste vorm van overleven.

De wasmand pulde uit, de dagen voelden grijs en eindeloos lang. Midden in de winter, grijs en grauw en nat en koud. Ik strompelde rond na mijn operatie, nog moe, nog pijnlijk. Mijn man liep er ook al niet vrolijk bij: zona, en dus zenuwpijn die door merg en been ging. We bewogen ons door het huis als porselein dat elk moment kon breken. Op de tippen van onze tenen. Vooral voor elkaar. Vooral voor de kinderen.

Want die kinderen van ons... die hebben zonlicht nodig. Lucht. Gelach. Vakantie. En in plaats daarvan kregen ze ouders die sneller zuchtten dan lachten. En een huis waarin iedereen alleen maar probeerde te overleven. Kleine dingen werden groot. Een blik, een zucht, een verkeerd woord en de harmonie leek alweer mijlener weg. Ik merkte het aan mezelf: mijn schouders zaten ergens ter hoogte van mijn oren. Mijn hoofd maakte lijstjes van alles wat nog moest, alles wat fout

ging, alles wat ik niet aankon. Ik snakke naar ademruimte. Gewoon even kunnen ademen zonder dat er iemand iets van me nodig had. En op een dag dacht ik: zo gaat het niet langer. We moeten hier even uit. Geen groot plan, geen verre reis, gewoon iets dat ons samen weer liet lachen.

zou worden.

Daarna haalden we pizza om thuis op te eten. Joggingbroek aan, dekentje erbij, gewoon samen voor de tv. Geen grote gesprekken, geen discussies. Alleen samen zijn.

En net toen we dachten dat de

“De zorgen waren niet weg, maar de harmonie kwam zachtjes terug binnengewandeld.”

“Wat denken jullie van het trampolinepark?” suggereerde ik. Even springen, bewegen, energie eruit. Even niet denken aan pijn, aan winter, aan zorgen. Het was geen wondermiddel. Mijn lichaam deed nog zeer, mijn man had nog altijd pijn, en de pubers bleven pubers. Maar bij dat kleine uitje voelde ik een klein vonkje. Dat het weer beter

avond niet meer chaotischer kon worden, sprong de kat (met een perfecte sierlijke boog vanaf de vensterbank) recht op het laatste stuk pizza dat nog onaangeroerd tussen ons in lag. Chaos, gelach, verontwaardiging en kruimels overal. En ergens, midden in dat belachelijke moment, brak er iets open. We lachten. Eindelijk weer echt.

Online lezen of delen

De zorgen waren niet weg,
maar de harmonie kwam
zachtjes terug
binnengewandeld. Niet omdat
alles opgelost was, maar omdat
we even onze zorgen hadden
neergelegd.

Soms denken we dat we eerst
sterk moeten zijn. Eerst alles
onder controle moeten krijgen,
eerst moeten bewijzen dat we
het aankunnen. Maar misschien
mogen we gewoon zeggen:
"Heer, dit is te veel. Neemt U
het maar even over."

En terwijl ik daar zat, moe maar
lichter, kinderen dicht tegen me
aan en een kat die nog steeds
verdacht tevreden keek, dacht ik
aan die zachte uitnodiging:

*Gooi alles waar je je zorgen
over maakt maar in Gods
handen, want Hij zorgt
voor je. - 1 Petrus 5:7*

Reninca D'Joos